

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **L. E. U. B.**, nar. X, ev.č. X
státní příslušnost: B. r. V.
pobytem v ČR: X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2023, č. j. OAM-1107/ZA-ZA11-P09-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §

12, § 13, § 14 § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal z důvodů obavy o svou bezpečnost v zemi původu. Žalovaný se však dostatečně nevypořádal se situací žalobce a policejní únos žalobcova otce zlehčil a žalobcovu situaci neposoudil v souvislosti s tím, že je synem politicky aktivního podnikatele, pročež špatně posoudil právní i skutkový stav. Žalobce nikdy netvrdil, že by mu hrozilo pronásledování v zemi původu pro zastávání jeho vlastních politických názorů. Hrozba pronásledování žalobce se vztahuje jen k aktivitám jeho otce. Není důležité, zda politický názor zastává přímo žalobce. Bylo postaveno najisto, že určité politické názory zastával jeho otec, a protože náležel k určité sociální skupině, policie jej unesla, mučila a vyhrožovala mu smrtí. Žalobce nemusí zastávat politický názor, pro udělení mezinárodní ochrany stačí, pokud mu jsou tyto názory připisovány. Útočníci totiž vyhrožovali zabitím i žalobci, byť skrze názory a postavení jeho otce.
3. Žalobce se nachází v určité důkazní nouzi při prokazování politických aktivit svého otce. Poskytuje proto fotografii své babičky, účastníci se demonstrace, kterou pořídil žalobcův otec. Politické aktivity jeho otce byly širší, pouze k nim neexistují důkazy.
4. Žalobce pobýval v ČR nejprve na základě legálního pobytu své matky, posléze se snažil legalizovat svůj pobyt jinými způsoby dle rady advokáta. Závěry napadeného rozhodnutí jsou v tomto kontextu vadné a nezákonné, neboť žádná norma nestanoví postih za to, že je o mezinárodní ochranu požádáno teprve až po vyčerpání jiných způsobů legalizace pobytu a rovněž žádná norma nenařizuje, aby žadatel o mezinárodní ochranu požádal co nejdříve, třeba před jinou formou legalizace pobytu.
5. Jelikož byla otcí žalobce udělena mezinárodní ochrana za výhrůžky únosem, mučením a zabitím, měl by být chráněn i žalobce z důvodu stejných výhrůžek. Nicméně v rozporu se spisem je právě tvrzení žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany otcí žalobce. Na straně 57 až 60 správního spisu se nachází překlad rozhodnutí španělského Ministerstva vnitra č. Y-6651915F, v němž se opakovaně hovoří o tom, že otcí žalobce byla mezinárodní ochrana ve Španělsku udělena. Pokud tedy žalovaný z uvedených důvodů označil výpověď žalobce za nevěrohodnou a účelovou (protože otcí žalobce podle něj nebyla mezinárodní ochrana udělena), pak napadené rozhodnutí trpí vadou řízení, protože jeho odůvodnění je v rozporu s informacemi založenými ve správním spise.
6. Ještě před pohovorem dne 28. 2. 2023 se žalobce snažil žalovanému doručit důkazní materiál, jak jinak vyplývá ze čtyř doložených snímků obrazovky jeho emailové schránky. Video zachycující únos otce ukázal též pracovníkovi žalovaného během jeho seznámení se s podklady rozhodnutí dne 22. 4. 2023. Kvůli technické chybě však důkazní materiál nedorazil (email ze dne 31. 12. 2022), ve dvou případech byly žalovanému doručovány emaily i s připojenými videy a fotografiemi, jenž zachycují únos žalobcova otce. Žalobce si je tedy vědom svého pochybení (poznámka soudu:

neupřesnil jakého). Pokud ale osobně ukázal předmětné video pracovníku žalovaného (na základě čehož byl vyzván k poskytnutí tohoto důkazu), měl žalovaný ještě jednou žalobce vyzvat k předložení tohoto důkazu. Ostatně i z judikatury vyplývá, že pokud skutečnosti sdělené žadatelem o mezinárodní ochranu nejsou úplné, je nezbytné, aby správní orgán s žadatelem aktivně spolupracoval, a bylo tak možné shromáždit všechny důkazy k žádosti. Video zachycující únos žalobcova otce policií doloží žalobce soudu. Žalobce dále požádal soud, aby jeho věc úplně posoudil jak po skutkové, tak i po právní stránce (včetně odkazu na čl. 46 odst. 3 tzv. procedurální směrnice s ohledem na důkazní materiál).

7. Žalobce svoji věrohodnost opírá dále o smlouvu o prodeji automobilu, jenž patřil žalobcově otci. Tímto žalobce dokládá svůj azylový příběh, když zemi opustil po únosu svého otce. Únos žalobcova otce bude doložen zmíněnými videy a dále nepřímo smlouvou o prodeji automobilu, neboť tímto prodejem žalobcova rodina získala 9 000 amerických dolarů, což byla podstatná částka sloužící k zaplacení výkupného v celkové výši 15 000 amerických dolarů. Smlouva o prodeji vozidla tedy podporuje věrohodnost azylového příběhu žalobce.
8. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že únosy, loupežná přepadení a vybourání díry do zdi domu jsou projevy běžné kriminality. Pokud žalovaný nepovažuje vzhledem k časovému odstupu uvedené incidenty za důvody příchodu do ČR, je to proti logice věci, protože právě souhrn incidentů zesiluje důvody pro uložení mezinárodní ochrany žalobci. V době odchodu z Venezuely bylo žalobci 16 let a tehdy neměl zákonnou možnost o svém životě rozhodovat. Za kroky svých rodičů nemůže být znevýhodňován. Právo je ve Venezuele v kritickém stavu. Státní složky páchají násilí, únosy, vraždy, vydírání a korupci. Rodina žalobce již byla ve vážném ohrožení ze strany policie. Pokud se žalobce vrátí do země původu, hrozí mu vážné nebezpečí, a proto by mu měla být poskytnuta mezinárodní ochrana.
9. Informace o Venezuele, jenž byly podkladem pro rozhodnutí, popisují krizovou situaci poměrně zevrubně. Za vše hovoří to, že zemi opustilo cca 20 % obyvatelstva. Nicméně v podkladech chybí informace o svévolném násilí ze strany policie a jiných bezpečnostních složek. Právě násilí, únosy, vydírání a korupci popisuje Evropská informační síť o zemi původu (poznámka soudu: bez bližšího upřesnění).
10. Závažnost žalobcovy situace právě dokládá i to, že se kvůli problémům se státními složkami z Venezuely odstěhovalo již mnoho členů žalobcovy rodiny. Přímou v souvislosti s výhrůžkami žalobcově otci a loupežným přepadením jeho domu odešel z Venezuely žalobcův bratranec R. D. U. H. a sestřenice R. A. U. H. již dne 18. 1. 2018. Také ostatní členové žalobcovy rodiny odešli ze země původu – A. K. T. R., Z. R., avšak již ne v přímé souvislosti s únosem žalobcova otce.
11. Žalobce, jakožto syn podnikatele, jemuž byla udělena mezinárodní ochrana ve Španělsku, může být ve Venezuele nadále pronásledován kvůli příslušnosti k určité sociální skupině. Takovou skupinou jsou podnikatelé vystupující proti státnímu režimu. Právě lidé, kteří jsou považováni za movitější, jsou kvůli krizi ve Venezuele pod vysokou hrozbou únosů za účelem získání výkupného. Žalobcův otec k takové sociální skupině náležel, protože vlastnil obchod s potravinami, lednicemi a motory k lednicím. Kvůli tomu byl několikrát vystaven pronásledování a nakonec byl také unesen, a to přímo policií. Výhrůžky pocítila celá jeho rodina, včetně žalobce. Ostatně sám žalobce již

jednou přímo čelil pronásledování, a to pro příslušnost ke specifické sociální skupině (podnikatelské třídě vystupující proti režimu). Incident se odehrál v jeho 12 letech, kdy ho útočníci unesli v rodinném autě a zavřeli do kufru. Dalšími útoky bylo několik loupežných přepadení s pistolí. Podle žalobce toto nelze považovat za běžnou kriminalitu. Vycestování do země původu by tak představovalo pro žalobce vážnou újmu na jeho psychickém stavu. Ve Venezuele je časté pronásledování lidí, kteří jsou považováni za alespoň trochu majetnější tak, aby od rodiny bylo možno požadovat výkupné.

12. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. V podaném vyjádření žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť při svém rozhodování neshledal, že by byly v žalobcově věci naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a nebo § 14b zákona o azylu. V tomto směru žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, a také výpovědi, které žalobce v průběhu správního řízení učinil. Při posuzování žádosti žalobce vycházel žalovaný především z jeho výpovědi a dále z informací, které v průběhu řízení shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce. Veškeré použité podklady pro rozhodnutí jsou součástí spisového materiálu. S těmito podklady se mohl žalobce seznámit dne 22. 2. 2023, a také se k nim mohl vyjádřit. Žalobci bylo umožněno v průběhu celého správního řízení, zejména pak během pohovoru, aby sdělil vše, co považuje za podstatné z hlediska osvětlení důvodů pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se v průběhu správního řízení dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, současně zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil všechny důvody, pro které žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany.
14. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce o legalizaci dalšího pobytu v ČR, a také obava, že by v případě svého návratu do Venezuely mohl být ohrožen na životě kvůli údajným politickým aktivitám jeho otce a též jeho únosu před odjezdem z Venezuely. Žalobce též vyslovil obavy, že by mohl být ve vlasti uvězněn z důvodu dlouhodobého pobytu v ČR.
15. V souvislosti se shora objasněnými důvody podané žádosti žalovaný upozornil na to, že mezinárodní ochrana je ve smyslu zákona o azylu právním institutem výjimečným a neslouží k ochraně žadatele před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu a jen těm cizincům, kteří byli v zemi svého původu pronásledováni nebo ohroženi vážnou újmu, jak je specifikována v § 14a zákona o azylu. Mezinárodní ochrana neslouží k úpravě pobytu cizince. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že v zemi svého původu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Z hlediska díkce ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu žalobce neuvedl v průběhu správního řízení jakékoliv problémy kvůli rase, národnosti,

náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení, které by měl ve své vlasti. Nezmínil žádné problémy, které by měl v zemi původu s tamními státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Nikdy nebyl zadržen ani trestně stíhán. Venezuelu opustil spolu se svou matkou již v roce 2015, kdy mu bylo pouhých 14 let. Od té doby žije na území ČR, kde legálně pobýval do roku 2021 na základě povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny. Pod dosažení zletilosti mu pak byla žádost o tento typ pobytu logicky zamítnuta. Posléze se pokoušel pobyt legalizovat pomocí studijního víza a nakonec pomocí žádostí o mezinárodní ochranu.

16. Snaha žalobce legalizovat si v ČR po dlouholetém pobytu další pobyt za pomoci žádosti o mezinárodní ochranu, když všechny snahy o obstarání si legálního pobytu jiným způsobem selhaly, není relevantní z hlediska zákona o azylu a udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv její formě. V této souvislosti žalovaný poukázal na zjevnou účelovost podané žádosti. Jakkoliv není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je potřeba po překročení státní hranice požádat o azyl, podání žádosti o azyl až po dlouholetém pobytu v ČR, přestože dřívějšímu podání žádosti nic nebránilo, nasvědčuje tomu, že žalobce požádal o azyl jen ve snaze legalizovat si v ČR svůj pobyt, aby zde mohl dále setrvat. Na podobné situace již reagovala bohatá a konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle ní je třeba o azyl požádat co nejdříve a již v první zemi, v níž má žadatel příležitost tento status obdržet, a v níž mu budou garantována jeho základní práva a svobody. O azyl je tedy nutné požádat neprodleně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V případě podání žádosti s výrazným časovým odstupem po vstupu na území státu, lze předpokládat, že důvody podání žádosti se již nemusejí shodovat s důvody odchodu ze země původu, což může cizince z poskytnutí azylu vyloučit.
17. Za zcela nevěrohodnou, resp. lživou označil žalovaný výpověď žalobce o údajném politickém pronásledování jeho otce, ze kterého vyvozuje i problémy vůči své osobě. Žalobce svá tvrzení o problémech otce založil pouze na údajném jeho vyprávění a poskytnutých informacích, které se od něj dozvěděl až v sobě zletilosti během svého pobytu v ČR. Nedoložil přitom příslibené důkazy ohledně únosu otce bezpečnostními složkami Venezuely nebo jakékoliv jiné důkazy o údajných politických aktivitách otce. Účelová tvrzení žalobce jsou motivována snahou získat pozitivní rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a legalizovat si tak další pobyt v ČR.
18. Nepravdivé je rovněž tvrzení žalobce, že jeho otcí byl ve Španělsku udělen azyl. Z rozhodnutí španělského Ministerstva vnitra a jeho překladu do českého jazyka, které žalobce sám doložil dne 28. 12. 2022, jednoznačně vyplývá, že otcí žalobce nebyl ve Španělsku udělen azyl ani doplňková ochrana ve smyslu práva EU, nýbrž získal pouze povolení k dočasnému pobytu ve Španělsku z humanitárních důvodů, na základě speciální národní legislativy, protože ve Venezuele existuje stav všeobecné krize, která dopadá zejména na zranitelné skupiny osob, jako jsou staří lidé, léčené osoby nebo děti. Španělské Ministerstvo vnitra jasně uvedlo, že otec žalobce netrpěl ve Venezuele žádným azylově relevantním pronásledováním či výhrůžkami.
19. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, zohlednil i § 32 odst. 9 zákona o azylu, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
21. Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalovaného, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejích možných forem. Žalovaný tedy neudělil žalobci azyl ani doplňkovou ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž v intencích těchto ustanovení rozčlenil i odůvodnění svého negativního rozhodnutí. Žalobce svoji žalobu argumentačně směřoval pouze proti neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, popř. neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Ostatní závěry žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu žalobce nijak nerozporoval. Na základě toho se krajský soud nebude dále zabývat přezkumem těchto nenapadených pasáží napadeného rozhodnutí, když je lze pokládat za bezrozporné, resp. souladné se zákonem. Naproti tomu přezkoumá v plném rozsahu dle uplatněných žalobních bodů důvody neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 (azyl) a § 14a odst. 1 a 2 (doplňková ochrana) zákona o azylu.
22. Soud předem obecně k věci uvádí, že institut azylu slouží osobám, které jsou v zemi původu pronásledovány ze zákonem stanovených důvodů, a současně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv jiných problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).
23. Žalobce v žalobě potvrdil důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které byly jednoznačně objasněny i v průběhu správního řízení. Důvodem podané žádosti je především snaha žalobce o legalizaci dalšího pobytu v ČR, a také obava, že v případě návratu do Venezuely by mohl být ohrožen na životě kvůli údajným politickým aktivitám jeho otce a jeho únosu ještě před odjezdem z Venezuely. Současně se žalobce obává, že by mohl být ve vlasti uvězněn z důvodu jeho dlouhodobého pobytu v ČR. Své důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobce podřazuje především pod § 12 zákona o azylu, popř. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
24. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec, ad a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo ad b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
25. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.

26. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) se za vážnou újmu považuje dle písm. a) uložení nebo vykonání trestu smrti, písm. b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, písm. c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo písm. d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
27. Na případ žalobce bylo třeba aplikovat znění zákona o azylu účinné ještě před nabytím účinnosti jeho poslední novelizace, tedy před 1. 7. 2023. Ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) bylo v zákoně o azylu účinné ještě před 1. 7. 2023, k jeho zrušení došlo teprve novelou zákona o azylu s účinností od 1. 7. 2023. Správní řízení bylo ve věci zahájeno i skončeno ještě před zmíněnou novelizací.
28. Soud nejprve ověřil z předloženého správního spisu i napadeného správního rozhodnutí skutková zjištění žalovaného a rovněž jeho skutkové a právní závěry v posuzované věci.
29. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 22. 12. 2022. Jedná se o první žádost žalobce o mezinárodní ochranu, nikdy o ni v jiném státě nežádal. Žalobce rovněž vyloučil jakákoliv víza či povolení k pobytu v jiných státech. Dne 28. 12. 2022 žalobce poskytl údaje k podané žádosti a ještě téhož dne s ním byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočnice ze španělského jazyka. V rámci toho žalobce uvedl, že se narodil ve městě O. d. T. ve Venezuele, je státním příslušníkem Bolívarovské republiky Venezuela (dále jen „Venezuela“), venezuelské národnosti a je schopen se dorozumět ve španělském jazyce. K náboženskému přesvědčení uvedl, že je katolík, k politickému přesvědčení uvedl, že žádné nemá, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani nebyl politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. Poslední rok ve Venezuele bydlel ve městě C., avšak pobyt měl registrovaný ve městě Ch., kde bydlel předtím, než se odstěhoval do města C. Venezuelu opustil na přelomu června a července nebo v září 2015, když odjel se svou matkou do ČR, kde matka měla svého partnera, státního příslušníka ČR, jenž jim poslal zvací dopis. Odletěli z Caracasu do Porta v Portugalsku a následně letěli z Porta přímo do Prahy. Od té doby žil žalobce po celou dobu v ČR, kde měl povolen pobyt za účelem sloučení rodiny, konkrétně soužití s občanem EU, který si opakovaně prodlužoval. Matka žalobce má v současné době povolen trvalý pobyt v ČR, avšak žalobci byla v roce 2021 zamítnuta jeho žádost o pobyt za účelem sloučení rodiny z důvodu jeho zletilosti. Advokát žalobce podával odvolání, avšak i to bylo zamítnuto, protože žalobci bylo již 21 let. V červnu 2022 podal žalobce žádost o studijní vízum na ambasádě ČR v Bratislavě, tato však byla zamítnuta z důvodu nedostatku finančních prostředků (v průběhu studia na gastronomické škole). Posléze žalobce pracoval a jeho vedoucí mu chtěl zařídit zaměstnaneckou kartu. Proto žalobce v srpnu 2022 požádal v ČR o pracovní vízum, avšak bylo mu sděleno, že na vyřízení už není dostatek času. Následně mu vypršela platnost pobytového oprávnění a na policii obdržel výjezdní příkaz na 90 dnů. Na základě toho mu v práci sdělili, že nesmí pracovat, a proto zůstal doma a čekal na pokyny od advokáta. Do Venezuely se nemohl vrátit, neboť jeho otec byl unesen a výhrůžka únosem a zabitím platila i pro žalobce. Žalobce naposledy na území ČR vstoupil autobusem dne 21. 6. 2022 poté, co se tentýž den snažil v Bratislavě vyřídit studentské vízum. Od roku 2015 stále pobývá v ČR, kromě dvou dovolených ve Francii a ve Španělsku (prosinec 2021), kde byl na dovolené jeho otec, a tak jel za ním na výlet. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, trpí však na migrény a občas potřebuje silnější léky, než je ibalgin. Má astma, takže občas potřebuje sprej, ale nebyl kvůli tomu

hospitalizován. Měl dva úrazy hlavy, první z nich před čtyřmi lety a kvůli výpadku paměti byl dva týdny hospitalizován, druhý pak před třemi lety, kvůli tomu byl v nemocnici dva dny. Má zhoršenou paměť, zhoršené soustředění a bolesti hlavy. Po úrazu chodil šest měsíců na lékařské kontroly, nyní se už neléčí. Ve Venezuele bylo jemu a jeho otci vyhrožováno smrtí, otec byl podle něj unesen před svým obchodem policejními složkami, proti kterým protestoval. Stalo se to v roce 2021, avšak neví přesně kdy, neboť jeho otec nechtěl, aby se to dozvěděl. Výhrůžka smrti se týká celé rodiny, tedy i žalobce. Otec žalobce protestoval proti vládnímu režimu a jeho tehdejší žena musela za něj zaplatit výkupné 15 000 eur. Musela prodat byt, dům, a většinu majetku. Otec žalobce z toho byl otřesen a se svou ženou odjel do Španělska, kde požádal o azyl. Byla mu udělena doplňková ochrana. Pokud by se žalobce vrátil do Venezuely, představoval by nebezpečí pro vládní režim, neboť již několik let žije v demokratické zemi. Zabavili by mu pas a byl by uvězněn. Ozbrojené složky armády by ho mohly i zabít. Ve Venezuele již žalobce nic nemá, nemá se kam vrátit, není tam žádný rodinný příslušník. Nyní už má své kořeny v ČR, studuje zde a chtěl by zde i nadále žít. Pokud by se vrátil do Venezuely, někdo by mohl uškodit jeho otci tím, že by žalobce zabil. Žalobce by mohl mít potíže již na letišti, mohl by být ihned po příletu zadržen a zabavili by mu pas. Tak se to stalo řadě mladých lidí před ním.

30. K pobytu ve Venezuele žalobce ještě upřesnil, že tam žil se svou matkou a poslední rok i s prarodiči z matčiny strany. Ve městě C. rovněž studoval. Jeho rodiče se rozvedli, když mu bylo 6 let, a od té doby žili odděleně. Žalobce zůstal s matkou a o víkendech byl s otcem. Ve Venezuele žije ještě jeho nevlastní sestra, tedy dcera jeho otce a jiné ženy (nikoliv manželky), které je 6 let. Nevlastní sestra tam žije s dotyčnou paní. Babička žalobce zemřela před 2 lety a nevlastní dědeček již rovněž zemřel. Ostatní příbuzní z otcovy strany odešli z Venezuely poté, co bylo jeho otci vyhrožováno smrtí. Babička je například nově provdána za Španěla a má španělské občanství. Někteří příbuzní jsou tedy ve Španělsku, jiní v Chile a jiní v Argentině. Dědeček z matčiny strany žije v Praze, a to více než 30 let. Z Venezuely odjel kvůli vztahu s Češkou, s níž má děti. Žalobce má tedy v ČR ještě dva strýce a tetu, občas si zatelefonují, ale v úzkém kontaktu nejsou. V ČR dále žije matka žalobce s partnerem, s nímž se seznámila před 10 lety, když jela do ČR navštívit svého otce. Žalobce přimělo k rozhodnutí opustit Venezuelu to, že byl ve svých 12 letech unesen. Tehdy byl na víkend u otce, a když spolu jeli autem, tak bylo auto ukradeno a žalobce v něm zůstal. Otec měl tehdy nějakou aplikaci, která po nějaké době auto zastavila, když v něm nebyl přítomen, a následně se mu podařilo žalobce osvobodit. Zloději na žalobce mířili pistolí, pak ho zavřeli do kufru, vše z auta ukradli a utekli. Otec to nahlásil na policii, jeho sestřenice tehdy byla vedoucí policie pro stát Miranda, avšak zloději nebyli nikdy zjištěni. Rodiče se pak domluvili, že jakmile žalobce dokončí třetí ročník střední školy v roce 2015, odjede z Venezuely. Jelikož matka měla tehdy vztah na dálku s mužem z ČR, rozhodli se, že pojedou za ním. Po příjezdu do ČR žil žalobce s maminkou a jejím partnerem v Praze, a to po celou dobu. Před rokem si našel pronájem, neboť se chtěl osamostatnit. V současné době má žalobce partnerku, státní příslušnici ČR, ale nebydlí spolu. Žalobce studoval v ČR střední školu automobilní a informatiky, vystudoval tři ročníky, avšak neodmaturoval. Byl svědkem úrazu učitele, který následně zemřel, což ho vyděsilo natolik, že odmítl ve studiu pokračovat. Následně studoval jeden ročník gastronomické školy, ale ve studiu nepokračoval, neboť nedostal studentské vízum.

31. Na dotaz, zda měl ve Venezuele kromě únosu ve 12 letech ještě nějaké jiné problémy, žalobce sdělil, že jeho matka byla ve Venezuele okradena, konkrétně na ulici před jejím domem jí dva mladí kluci přiložili k obličeji pistoli a ukradli jí tašku s nákupem a telefon. To se událo asi v jeho 13 nebo 14 letech. Otec to opět nahlásil na policii, avšak pachatelé nebyli dopadeni. Dále jeho otec měl obchod s potravinami ve městě Cua a lidé si mysleli, že má hodně peněz, což nebyla pravda. Otec obchod začal provozovat poté, co žalobce se matkou opustili Venezuelu, tedy asi v roce 2016, a s obchodem skončil v roce 2021, když následně opustil zemi. Obchod musel být prodán, aby bylo z čeho zaplatit výkupné po otcově únosu, a také proto, aby si mohl otec se svojí tehdejší manželkou koupit letenky a odjet z Venezuely do Španělska. Jelikož otec žalobce vystupoval proti vládě Nicolase Madura, současného prezidenta, byl kvůli tomu v hledáčku státních orgánů a bylo mu vyhrožováno smrtí. Bylo to v malém městě C., kde bylo hodně protivládně smýšlejících lidí, bydleli ve stejné čtvrti a chodili k otci do obchodu. Otec byl známý v jeho komunitě, snažil se sdružovat lidi se stejným protivládním smýšlením, dělal protestní pochody proti vládě a porušování lidských práv. Když pochod vyrazil do ulic, řada lidí se připojila k protestu, přestože měli jinak strach. Role otce spočívala v tom, že shromáždil lidi a pak šel s nimi v pochodu. Nebyl však jediným lídrem. Jednalo se o dobu, kdy byl žalobce již mimo Venezuelu. Stát a jeho vedení tyto pochody nevyslyšel. Požadovali respektování lidských práv, aby nebyly úplatky a nebylo nutné policistům platit za ochranu. Tyto informace vyprávěl otec žalobci přes telefon, a to až, když mu bylo 18 let, aby neměl starosti. Něco mu také sdělila matka. Po otci žalobce také jednou stříleli, když jel autem. Toto se rovněž stalo v době, kdy už byl žalobce v ČR. Otec incident ohlásil na policii, chtěl od ní ochranu, ta mu ale nebyla poskytnuta. Nebylo zjištěno, kdo a proč po otci střílel. Za otcem také chodila policie a žádala o placení úplatek, nad rámec daní, což otec odmítal. Chodili za ním opakovaně, až podle žalobce došlo k únosu. Otec si na policii stěžoval, ale nevyslechli ho, v té době byla již jeho sestřenice – policistka v Americe (v roce 2017 – 2018) a nemohla v tom nijak pomoci. Úplatky začala policie po otci požadovat asi rok po otevření obchodu (asi v roce 2017). Obchod byl také vykraden asi před dvěma nebo třemi lety, pachatel nebyl zjištěn. Žalobce má videonahrávku z bezpečnostních kamer, kde je podle něj vidět, že přiběhli kluci a kamery zakryli, a také má fotografie toho, jak obchod vypadal po jejich útoku. Žalobce zopakoval, že ho otec o zničení obchodu a o svém únosu informoval teprve poté, co dostal ve Španělsku azyl. K údajnému únosu otce žalobce sdělil, že se odehrál asi pět měsíců předtím, než otec odjel do Španělska. Tehdy byl otec v obchodě, přijeli tam policisté, přiměli otce vysvléci si tričko, prohledali ho, dali mu na ruce želízka a odvezli ho autem. Když vystoupil z auta, dali mu na hlavu kápi a řekli, že je unesen. Zavedli ho do nějakého bytu, kde ho drželi asi dva nebo tři týdny. Po celou dobu měl otec žalobce zakrytou hlavu, kápi mu sundali jen tehdy, když mu vyhrožovali zabitím a hráli s ním ruskou ruletu, přitom na něj pořád mířili pistolí. Ptali se ho, kde má peníze – dolary a říkali mu, že vystupuje proti vládě. V době únosu byla s otcem v obchodě i jeho tehdejší manželka. Otec s únoscí nechtěl jít, ale na videu z kamer je podle žalobce vidět, že jeden z únosců má ruku u pasu a míří na otce pistolí. Měl údajně říkat otci, aby šel s nimi, jinak na něho vystřelí. Než otce odvedli, dal svůj telefon manželce, které pak za týden po únosu přišla zpráva, že má za otce zaplatit výkupné 15 000 eur. Manželka s tím šla na policii, avšak ti samí policisté, co se účastnili únosu, sepsali trestní oznámení a ve věci neudělali nic. Manželka šla následně za advokátem, na soud, do organizace, která pomáhá lidem při únosu, avšak nikde jí nepomohli. Musela sehnat peníze a zaplatit

výkupné. Měla v určitý čas na určitém místě předat tašku s penězi. Oznámila to na policii a chtěla dostat někoho na ochranu, nikoho s ní však nemohli poslat. Po položení peněz na sjednané místo ve městě C. odešla. Následující den byl otec propuštěn ve městě M. Nechali ho na ulici se svázanýma rukama, kápí na hlavě a křičícího o pomoc. Někdo mu tam pomohl, nechal ho zatelefonovat manželce a ta pro něj přijela. Únosci mu údajně řekli, že se nemá ukazovat na ulici, jinak ho zastřelí. K únosu svého otce žalobce upřesnil, že auto, které přivezlo únoscce, bylo městské policie města C. a únoscce byli v policejních uniformách. Až poté, co se otec ocitl v autě únosců, mu sdělili, že je to únos kvůli vystupování proti režimu. Žalobce v průběhu pohovoru uvedl, že ke všemu má videa. Město C. má asi 15 000 obyvatel a otec policisty osobně neznal. Po propuštění byl otec asi 3 měsíce doma, nevycházel a jen čekal, až bude moci odjet do Španělska. Únos na policii neřešil, pouze jeho manželka na policii oznámila, že byl otec propuštěn a podala stížnost, nic se však nestalo. Otec měl platný pas z dřívějšíka, zavolal své babičce, která od roku 2013 žila se svým manželem ve Španělsku, a ta mu poslala zvací dopis. Při odjezdu z vlasti neměl otec žalobce žádné problémy na hranicích. Ke svým vlastním problémům žalobce doplnil, že v roce 2013, když šel s kamarády do školy, mu byl ukraden mobil a mířili na něj pistolí. Následně v roce 2013 nebo 2014, když s otcem snídal v kavárně v C., přišli neznámí útočníci a všechny přítomné okradli, včetně žalobce a mířili na něj pistolí. Během únosu bylo otci žalobce údajně také vyhrožováno, že když nezplatí výkupné, zabijí žalobce i jeho nevlastní sestru, přitom údajně věděli, že žalobce je v ČR, a že jeho nevlastní sestra žije ve městě L. G. Na dotaz správního orgánu, čeho se žalobce obává v případě návratu do Venezuely, žalobce odpověděl, že má strach kvůli výhrůžce smrti při únosu otce. Žalobce má z Venezuely strach, protože je tam ve velkém nebezpečí. Otec žalobce byl dříve velmi odvážný, ale od únosu má velký strach. V době pobytu ve Španělsku již otec žalobce žádným dalším výhrůžkám z Venezuely nečelil, neboť si změnil telefonní číslo. Dokonce jedna kamarádka z Venezuely chtěla telefonní číslo na otce, avšak žalobce jí ho nesdělil, neboť jej otec varoval, že tato kamarádka byla součástí únosu. Jak byla zapojena, to žalobce nevěděl. Na otázku, proč se domnívá, že by byl ve Venezuele zatčen kvůli pobytu v demokratické zemi, žalobce uvedl, že ve Venezuele se nedodržují zákony a není tam zájem o inteligentní lidi, protože lidé, kteří zažijí život ve svobodné společnosti, jsou ohrožením pro totalitní zemi, která chce mít poslušné obyvatelstvo. Žalobce zná případ rodiny, kdy jeden její příslušník žil 8 let ve Španělsku, po návratu do Venezuely byl uvězněn a ve vězení po 3 měsících zemřel. Jeho rodina byla politicky aktivní a vystupovala proti vládě, proto se žalobce domnívá, že tento muž byl zabit, když žádné zdravotní problémy neměl. Podobně se to děje většině mladých lidí, kteří jsou po pobytu v cizině zadrženi již na hranicích a uvězněni. To se žalobce dočetl ze zpráv na internetu, a také mu to pověděl jeho otec. Na základě možnosti uvést ještě další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz, žalobce uvedl, že v ČR žije už od 15 let a má zde kořeny, tj. rodinu, přátele, přítelkyni a práci, do které by se mohl následně po legalizaci pobytu vrátit. Naopak ve Venezuele nemá vůbec nic, žádné příbuzné, žádný domov, nemá se tedy kam vrátit. Navíc mu tam hrozí, že bude zabit. Naučil se v ČR mluvit česky, absolvoval intenzivní kurz češtiny. Na podporu svých tvrzení chtěl žalovanému doložit fotokopii rozhodnutí Ministerstva vnitra Španělska o udělení mezinárodní ochrany jeho otci (originál rozhodnutí má otec). Žalobce chtěl dále předložit kopie čtyř fotografií, které mu otec poslal na mobil, a měl by na nich být vidět otcův obchod po vyloupení, mimo jiné je tam vidět i díra ve zdi, kterou udělali lupiči, aby se dostali

dovnitř. Otec žalobci dále poslal na mobil video, kde je vidět, jak lupiči přijíždějí k obchodu a zakrývají kamery, a dále video z bezpečnostních kamer v obchodě, kde je vidět, jak byl otec unesen. Žalobce uvedl, že tato videa pošle správnímu orgánu emailem. Správním orgánem byl žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu také upozorněn na to, že má možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí, k čemuž žalobce uvedl, že chce tohoto práva využít a chce být pozván k seznámení s podklady. Žalobce využil i svého práva na zpětné přetlumočení protokolu o pohovoru a tento následně bez připomínek vlastnoručně podepsal.

32. Krajský soud má za to, že na základě výše provedených skutkových zjištění učinil žalovaný ve věci správné skutkové a právní závěry. Nutno také poukázat na to, že žalovaný obstaral dostatečné a relevantní informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Venezuele. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – Venezuela – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 12. 7. 2022, a dále ze Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Stav lidských práv v Bolívarske republice Venezuela ze dne 3. 10. 2022. Podstatné zjištění žalovaný učinil také ze dvou dokumentů, které předložil žalobce. Jedná se o kopii rozhodnutí Ministerstva vnitra Španělska ze dne 16. 6. 2022, sp. zn. 225001260080/0, totožnost cizince č. Y-6651915F, ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany Yoberta Yohana Uscanga Zambrana (otce žalobce), a dále o rozhodnutí Policie ČR ze dne 27. 9. 2022, č. j. KRPA – 313976-4/CJ-2022-000022-50, jenž žalobci ukládá povinnost opustit území členských států EU nejpozději do 40 dnů od právní moci rozhodnutí z důvodu řešení pobytové situace, když žalobce nedisponuje oprávněním k pobytu na území v ČR ode dne 27. 9. 2022 (jeden den) a svým jednáním tak porušuje zákon o pobytu cizinců. K obsahu a dopadu obou posledně uvedených podkladů rozhodnutí se soud ještě vyjádří v další části tohoto rozsudku.
33. Naopak zcela po právu žalovaný jakkoliv nepoužil k důkazu kopie celkem čtyř fotografií, jenž dokumentovaly „díru do zdi“. Žalobce chtěl tímto dokazovat, že obchod patřící jeho otci ve Venezuele byl vyloupen. Uvedené fotografie však toto nemohou prokázat. Jedná se o zcela neurčité snímky s „poškozením“ opět zcela neurčité budovy, v neurčité době, neurčitým způsobem a nezjištěnými pachateli. Už vůbec nelze dovodit spojitost se žalobcem a jeho rodinou nebo s žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Příčina vytvoření otvoru cca 40 x 60 cm do zdi nebyla nijak prokázána a může se jednat např. o otvor pro větrací okénko v koupelně. Nevypadá to, že by mělo jít o obchod, spíše jde o rekonstrukci v bytě, vyloupení nic nenasvědčuje. Stejně tak oprávněně nebylo k důkazu použito potvrzení Ministerstva vnitra ČR o podání žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu ze dne 30. 11. 2020. Listina sice potvrzuje fakt, že žalobce skutečně požádal o přechodný pobyt, nicméně se nijak netýká důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pro které se žalobce obává vrátit do vlasti, tedy přezkoumávané věci. Žalobce sice ve správním řízení uváděl, že má ohledně potíží v zemi původu videonahrávky, nakonec však ve správním řízení žádné nepředložil. Důkazní nouzi se snažil zastřít v žalobním řízení materiálem, který v žádném případě neprokazoval jeho tvrzení o potížích v zemi původu, ať už jeho otce nebo samotného žalobce. Uvedený materiál nedokládá, že by žalobce byl někdy pronásledován v zemi původu za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by mohl mít z azylově relevantního pronásledování odůvodněný strach. Stejně tak neproazuje ani to, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z hrozícího skutečného nebezpečí vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti. Uvedený materiál proto soud

k důkazu nepřijal. Jednalo se o kopie hlavní stránky identifikačního průkazu celkem tří cizích osob (možná příbuzných nebo známých žalobce), konkrétně R. A., R. D. a A. K. Z průkazových fotografií těchto osob vůbec nelze zjistit, o koho se jedná a ani dovodit žádnou souvislost s nyní projednávaným případem žalobce. Totéž platí o kopii fotografie ženy (zepředu a zezadu – s neurčitou vlajkou kolem krku a na zádech). Žalobce fotografie označuje jako babička I a babička II, avšak z ničeho nelze dovodit, o koho se skutečně jedná, co na ulici dělá a kdy a kde, popř. za jakým účelem, byla fotografie pořízena. Ani tento materiál nemůže mít ve vztahu k případu žalobce žádnou důkazní hodnotu. Žalobce uvedené kopie snímků označil jako „Politická aktivita rodiny“, nicméně tuto jinak azylově relevantní aktivitu není možné jeho rodině připisovat na základě takového materiálu. Za politickou aktivitu rodiny žalobce rovněž vydával krátký příspěvek jeho otce (Y. Y. U. Z.) na Facebooku asi ze dne 16. 9. 2015, jenž k neurčité spíše časopisové fotografii nějakého vzdáleného průvodu přibližně píše (v neověřeném překladu): *Pánové, tuto sobotu sundáme Leopoldovi pouta. Řekněme těm vládním idiotům, kdo je šéf (text sdílel žalobce a šest dalších osob)*. Pokud nejde o podvrh, jedná se o velmi starou zprávu, která obsahově nijak nesouvisí s projednávaným případem žalobce a neosvědčuje, že by žalobce mohl být v případě návratu do vlasti ohrožen na životě nebo nějak pronásledován. Zpráva se nijak nevymyká z obvyklé kritické konverzace na Facebooku a přímo nesvědčí o politické aktivitě pisatele, spíše o jeho názoru. Obdobně nepoužitelný je i další materiál předkládaný žalobcem – Printscreen dvakrát ze dne 31. 12. 2022 a jedenkrát ze dne 27. 12. 2022. Jednalo se o potvrzení, že byly na Ministerstvo vnitra (večer 31. 12. 2022) a na blíže nespécifikovaný sociální odbor (27. 12. 2022) odeslány zprávy s nějakými podklady. Uvedené Printscreeny však nepředstavují žádný relevantní důkaz ani důvod pro samotné rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Jsou z tohoto pohledu zcela nepoužitelným podkladem rozhodnutí. Jako důkaz relevantní v posuzované věci nemůže být použita ani smlouva o prodeji auta ze dne 30. 6. 2020 (ve španělštině a v českém překladu), na základě které žalobcův otec prodává vozidlo zn. T. C. 1,8, rok výroby 2009, za 9 000 USD jiné osobě. V doprovodném textu k předkládanému materiálu žalobce uváděl, že tímto chce doložit věrohodnost svého azylového příběhu. Předkládaná smlouva o prodeji auta však není nijak relevantní z hlediska žalobcova azylového příběhu a neprokazuje žalobcem tvrzené ohrožení na životě kvůli údajným politickým aktivitám jeho otce. Samotná smlouva ještě nemusí prokazovat faktické uskutečnění prodeje vozidla a vyplacení sjednané finanční částky. Především pak neprokazuje ohrožení žalobce z důvodu tvrzeného únosu jeho otce a ani použití finančních prostředků z prodeje vozidla na výkupné. Ani tento materiál tedy nelze přijmout v posuzované věci jako důkaz. Předkládaný materiál uzavírá videonahrávka označená žalobcem jako „únos otce“. Ani tento materiál neprokazuje jakékoliv ohrožení žalobce v zemi původu nebo tvrzený únos jeho otce. V tomto videu před nějakým domem na komunikaci, na blíže neurčeném místě rozmlouvají spolu tři muži, z toho dva jsou na skútru. Přijíždí k nim skupina asi šesti osob černobíle oděných, možná příslušníci policie, a provádí u stojících mužů kontrolu zřejmě dokladů. Po provedené kontrole dva muži na skútru odjíždí a třetí z mužů vstupuje s jedním z policistů do budovy. Na chvíli z budovy opět vyjde ven, rozmlouvá s policisty a pak opět vstoupí do budovy. Ještě předtím mu jiná žena donese nějaký doklad. Policisté stojící venku kontrolují nějaké záznamy, natáčí nebo fotí budovu, jeden z nich stojí před vchodem do budovy a s někým rozmlouvá a ostatní jen tak postávají na ulici. Na závěr vychází muž

z budovy, je držen jedním z policistů za paži a společně se všemi ostatními vstupují na silniční komunikaci a někam odchází (možná k dopravnímu prostředku). Vše se odehrává v poklidné atmosféře, nic nenasvědčuje únosu nebo násilí. Není zřejmé, kdo byl skutečně natáčen, zda jde o otce žalobce a policisty, kde a kdy byla nahrávka pořízena, a kdo, popř. za jakým účelem, nahrávku pořídil. Video trvá tři minuty a osm vteřin a pořídil ho někdo zpoza okna sousedního domu nebo téhož domu. Nedocházelo tam k zakrývání žádných kamer, jak tvrdil žalobce. Uvedený materiál je v případě žalobce opět nepoužitelný, neprokazuje žádné násilí ani odvoz nebo dokonce únos otce žalobce.

34. K zákonnosti průběhu správního řízení soud ještě uvádí, že žalobci byla dána možnost dne 22. 2. 2023 v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, případně uvést jakékoliv nové skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení věci. Žalobce se dostavil v uvedený den ke správnímu orgánu, seznámil se s podklady rozhodnutí a vlastním mobilním telefonem si pořídil kopie těchto podkladů. K dotazu, zda bude navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, sdělil, že se vyjádří ve stanovené lhůtě. Žalovaný mu tedy stanovil lhůtu 10 dnů pro návrh na doplnění podkladů. K dotazu, zda chce žalobce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, žalobce sdělil, že žalovanému ještě doloží video, na kterém jsou podle něj zachyceni uniformovaní policisté, kteří pod hrozbou zbraně odvádí jeho otce a následně jej odváží pryč (na USB disku). Navzdory žalobcovým tvrzením žalovaný neobdržel od žalobce žádné vyjádření ani doplnění podkladů pro rozhodnutí, a to nejen ve stanovené lhůtě 10 dnů, ale ani poté, až do vydání napadeného rozhodnutí.
35. Ve shodě s argumentací žalovaného dospěl krajský soud k závěru, že žalobce nenaplnil azylové důvody ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V průběhu správního řízení (i žalobního řízení) neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu posledně citovaného zákonného ustanovení, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce v průběhu správního řízení výslovně sdělil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a nebyl nijak politicky aktivní. Žádné politické přesvědčení nemá. Venezuelu opustil se svou matkou již v létě roku 2015, tedy když mu bylo 14 a půl let. Od té doby žije na území ČR a žádným politickým aktivitám se opět nevěnuje. Lze tedy shrnout, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, proto mu nebyl podle tohoto ustanovení zcela po právu azyl udělen.
36. Na základě skutkových zjištění nebylo možné, ve shodě s žalovaným, učinit ani pozitivní závěr o tom, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
37. V průběhu správního řízení žalobce neuvedl, že by ve své vlasti měl jakékoliv problémy kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnost k sociální skupině či politickému přesvědčení. Nehovořil ani o žádných konkrétních problémech, které by měl ve vlasti s tamními státními orgány nebo bezpečnostními složkami a ani že by jimi

byl zadržen nebo trestně stíhán. Opustil Venezuelu se svou matkou již v létě roku 2015, tedy když mu bylo 14 a půl let a od té doby žije na území ČR. Do roku 2021 legálně, na základě povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, po dosažení zletilosti mu byla zamítnuta žádost o prodloužení tohoto typu pobytu z důvodu nabytí zletilosti. Žalobce se neúspěšně pokoušel legalizovat si pobyt pomocí studijního víza a nyní se snaží legalizovat si svůj další pobyt pomocí žádosti o mezinárodní ochranu. Legalizace pobytu není uvedena mezi taxativně vypočtenými důvody v § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu opakovaně judikoval i Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, „že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“

38. Z právní úpravy, ale i z bohaté soudní judikatury lze dovodit, že azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. Pro tyto účely mají cizinci využívat některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, které jim jsou v zákoně k dispozici.
39. Z rozsudku NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, dále vyplývá, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona, nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“
40. V posuzované věci žalobce objektivně nemá žádné překážky k vyřízení si své pobytové situace v ČR, a to při splnění všech podmínek vyžadovaných zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále též jako „ZPC“). Jak již bylo shora uvedeno, žalobce přicestoval do ČR již v létě roku 2015 a do roku 2021 zde legálně pobýval jako nezletilý na základě povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny. Pak se neúspěšně pokoušel legalizovat si pobyt pomocí studijního víza. Následně požádal o mezinárodní ochranu, a to až v situaci, kdy obdržel od cizinecké policie rozhodnutí o povinnosti vycestovat z ČR (viz shora rozhodnutí Policie ČR ze dne 27. 9. 2022) a příslušný výjezdní příkaz. Ve shodě s žalovaným má krajský soud za zcela prokázané, že žalobce se podanou žádostí pouze snaží legalizovat si svůj pobyt v ČR, když ostatní zákonné způsoby již promarnil a není ochoten se vrátit do země původu a vyřídit si případně standardní pobytové oprávnění v ČR (na základě studia nebo zaměstnání). Žádost o mezinárodní ochranu neslouží k řešení pobytových situací a tento institut nesmí být zneužíván.
41. Žalobci nebylo možné přisvědčit v tom, že by byl v případě návratu do Venezuely ohrožen na životě kvůli údajným politickým aktivitám jeho otce, kterému měla být z těchto důvodů dle slov žalobce udělena mezinárodní ochrana ve Španělsku. V této souvislosti soud musí poukázat stejně jako žalovaný na rozhodnutí španělského Ministerstva vnitra ze dne 16. 6. 2002 č. Y-6651915 F (včetně jeho překladu do českého jazyka), z něhož jednoznačně vyplývá, že otci žalobce nebyl ve Španělsku udělen azyl ani doplňková ochrana ve smyslu práva EU, nýbrž pouze povolení k dočasnému pobytu ve Španělsku z humanitárních důvodů na základě speciální národní legislativy Španělska,

neboť ve Venezuele existuje stav všeobecné krize, která dopadá zejména na zranitelné skupiny osob, jako jsou staří lidé, léčené osoby nebo děti. Španělské ministerstvo vnitra v rozhodnutí zcela jasně uvedlo, že otec žalobce netrpěl ve Venezuele žádným azylově relevantním pronásledováním nebo výhrůžkami, ba dokonce toto dle rozhodnutí ani netvrdil, a proto mu azyl ani doplňková ochrana nebyly ve Španělsku uděleny. Ve světle těchto zjištění považuje krajský soud obdobně jako žalovaný tvrzení žalobce o údajném politickém pronásledování jeho otce, z čehož pak vyvozuje problémy i ve vztahu ke své osobě, za zcela nevěrohodné, nepravdivé a účelové, motivované snahou získat pozitivní rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a legalizovat si pobyt na území ČR. Veškerá tvrzení o problémech otce založil žalobce pouze na informacích, které se od otce dozvěděl, a to až v době zletilosti během svého pobytu v ČR, přitom však rozhodné skutečnosti stran údajného únosu otce bezpečnostními složkami Venezuely nebo jeho údajných politických aktivit, nedoložil žádnými relevantními důkazy.

42. Sám žalobce k důkazu předložil rozhodnutí Policie ČR ze dne 27. 9. 2022 (blíže viz výklad shora), jímž byla žalobci stanovena povinnost opustit území členských států EU. V rozhodnutí je však také výslovně uvedeno, že žalobce přišel dobrovolně na policii řešit svoji pobytovou situaci a chce vycestovat do domovského státu. Jelikož žalobce nedisponoval od 27. 9. 2022 oprávněním k pobytu na území ČR, jednalo se o první jeho den nelegálního pobytu na tomto území. Z obsahu rozhodnutí dále vyplynulo, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by založily pochybnosti o tom, že mu hrozí vydáním rozhodnutí o povinnosti opustit území nebezpečí vážné újmy na území domovského státu. Naopak žalobce jasně uvedl, že mu tam nic nehrozí a chce se tam dobrovolně vrátit. I toto sdělení zcela zpochybňuje důvěryhodnost předchozí výpovědi žalobce, který si chce žádost o mezinárodní ochranu pouze zlegalizovat další pobyt na území ČR.
43. Žalobce při pohovoru poukázal na potíže, které měl ještě před odchodem z vlasti. Jednalo se o údajný únos ve 12 letech, kdy se nacházel v automobilu, který lupiči ukradli, dále šlo o incident v roce 2013, když šel s kamarádem do školy, zloději na něj mířili pistolí a ukradli mu telefon, a také incident z roku 2013 – 2014, kdy byl žalobce se svým otcem na snídani v kavárně v C., a neznámí útočníci okradli všechny přítomné a mířili na ně pistolí. Ve všech těchto případech šlo o projevy klasické kriminality a obecné trestné činnosti páchané i v nejvyspělejších zemích světa, včetně ČR. Tato trestná činnost rozhodně nebyla odůvodněna žalobcovou rasou, národností, náboženstvím nebo jiným azylově relevantním důvodem, nýbrž jen snahou ze strany útočníků získat finanční prospěch. Pokud pak žalobce zmiňoval, že se i s matkou obraceli na policii, avšak té se nepodařilo vyšetřit pachatele, nelze toto označovat za neochotu vyšetřovat trestnou činnost, protože u tohoto typu kriminality je objasněnost nižší i v případě zemí s vyspělejší demokracií. S ohledem na velký časový odstup zmíněných incidentů od doby odjezdu žalobce z vlasti, ale zejména od podání žádosti o mezinárodní ochranu, je zjevné, že tyto incidenty nebyly důvodem odchodu žalobce z vlasti nebo důvodem jeho příchodu do ČR a ani důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Předmětné incidenty žalobce uvedl především za účelem vytvoření nějakého azylového příběhu, jenž by mu umožnil získat v ČR mezinárodní ochranu, čímž by si legalizoval na území ČR další pobyt, který si nebyl schopen zařídit jiným způsobem.

44. Je třeba také odmítnout tvrzení žalobce, že by mohl být ve vlasti uvězněn z důvodu jeho dlouhodobého pobytu na území ČR (žalobce se údajně opírá o informace z internetu). Z Informace OAMP – Venezuela, Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 12. 7. 2022, vyplynulo, že „ze země od roku 2014 emigrovalo 5,9 miliónů Venezuelanů, což je přibližně 20 % celkového počtu obyvatel. Ústava zajišťuje svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, ale vláda tyto svobody nerespektovala. Získat cestovní pas bylo stále obtížnější a režim opakovaně zabavoval pasy novinářům, členům opozice a poslancům bez vysvětlení, když se pokoušeli opustit zemi.“ Je zde třeba poukázat na to, že žalobce vycestoval se svou matkou z Venezuely oficiální cestou, na základě oficiálního cestovního dokladu, přes oficiální hraniční přechod, přitom bez jakéhokoliv problému. Nebyl politicky exponován ve vlasti, popř. někde jinde, nepatřil mezi členy opozice, poslance nebo novináře, kteří jsou více sledovanými občany Venezuely. Ani jeho otec, navzdory tvrzením žalobce, zjevně žádné problémy politického charakteru ve Venezuele neměl a ze země vycestoval bez potíží. Vyplyvá to z předložených důkazů, především z rozhodnutí španělského Ministerstva vnitra. Vzhledem k tomu, že žalobce vycestoval z Venezuely zcela normálně, bez potíží, není důvod se domnívat, že by měl být po návratu do země původu zadržen a uvězněn, jak se zcela nepodloženě snažil tvrdit žalobce. Státní orgány ve Venezuele nemohou přesně vědět, kde se žalobce zdržoval, po jak dlouhou dobu a zda žádal o mezinárodní ochranu.
45. Azylový příběh vyličený žalobcem nelze považovat za důvěryhodný, obsahuje i nelogická či protichůdná sdělení, některé okolnosti neobjasňuje vůbec. Žalobce například uvedl, že má obavy z návratu do Venezuely kvůli výhrůžce smrti při únosu otce, když mu měli vyhrožovat zabitím syna v ČR (žalobce), pokud nezaplatí výkupné. Jelikož žalobce při pohovoru mimo jiné uvedl, že výkupné již bylo zaplacené a otec byl propuštěn, není zde již další motiv pro obavy a naplnění výhrůžky zabitím žalobce. Žalobce prezentuje údajné potíže otce ve vlasti (přitom Španělské ministerstvo vnitra v rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jasně uvedlo, že otec žalobce netrpěl ve Venezuele žádným azylově relevantním pronásledováním nebo výhrůžkami a sám toto ani netvrdil), nicméně sám žalobce je nezažil a měl se o nich dozvědět až po nabytí zletilosti z vyprávění otce, popř. matky. Přitom žije v ČR již od r. 2015 (jako nezletilý vycestoval z Venezuely) a otec měl mít potíže ve vlasti v souvislosti s provozováním obchodu a protivládním smýšlením v letech 2017- 2021. Za těchto okolností včetně velkého časového odstupu si lze obtížně představit dopad eventuálních potíží otce i na žalobce v případě jeho příjezdu do Venezuely.
46. Bezpečnostní a ekonomická situace není ve Venezuele ideální, nicméně tato situace dopadá na všechny občany Venezuely a nejde o selektivní opatření namířená vůči určitým skupinám obyvatel. Nelze ji tedy podřadit pod relevantní důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
47. Jak již bylo výše uvedeno, mezinárodní ochrana je institutem výjimečným, neposkytuje tedy ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů z azylově relevantních důvodů, nebo se takového pronásledování obává v případě svého návratu do vlasti. Uvedené skutečnosti však v případě žalobce nebyly shledány, protože mu azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu nebyl udělen.

48. V návaznosti na výše uvedené důvody a závěry je třeba ve shodě s žalovaným také uvést, že žalobce nesplnil ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Jednotlivé vážné újmy, které mohou žadatelům hrozit na podkladě důvodných obav v případě návratu do vlasti, jsou specifikovány pod jednotlivými písmeny v ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Tyto jednotlivé hrozby vážné újmy soud porovnal (stejně jako žalovaný) se situací a argumentací žalobce. I při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany bylo vycházeno opět ze stěžejních důkazů, jejichž rozbor již byl v předchozím výkladu proveden. Soud tedy pro stručnost odkazuje na již shora provedený výklad (rozhodnutí španělského Ministerstva vnitra, rozhodnutí Policie ČR ze dne 27. 9. 2022, a také obě informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Venezuele).
49. Žalobce neuvedl a stejně tak soud či správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by mohla žalobci hrozit v případě jeho návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti (§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu). Dle Informace OAPM – Venezuela – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 12. 7. 2022, není možné podle venezuelských zákonů udělit trest smrti za žádný trestný čin.
50. Soudní přezkum se dále týkal ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy zda tu jsou důvodné obavy žalobce z toho, že pokud by byl vrácen do země původu, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, přičemž by nemohl využít ochrany státu, jehož je státním občanem. K tomuto ustanovení krajský soud předem uvádí, že jeho znění bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ se vychází z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z této judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení, nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Pokládat trest za ponižující, při aplikaci čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, lze tehdy, pokud ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnou mimořádného stupně úrovně, jehož ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. K tomu však v nyní posuzované věci nedošlo. Nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat jen tam, kde takové nebezpečí skutečně reálně a bezprostředně hrozí, a nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí nebo může nastat pouze v případě přidružení se dalších okolností, které dosud nelze předjímat.
51. Žalobce uváděl, že se v případě návratu do vlasti obává výhrůžky zabitím, která zazněla při údajném únosu jeho otce kvůli politickým aktivitám. Soud se k těmto tvrzením již vyjadřoval ve výkladu výše, proto opakovaně avšak stručně uvádí, že výpověď žalobce o údajném politickém pronásledování jeho otce, z čehož dovozuje i problémy ve vztahu ke své osobě, považuje za zcela nevěrohodné a nepravdivé, a také účelové (ve snaze získat pozitivní rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a legalizovat si tak pobyt v ČR jakýmkoliv způsobem). Právě v této souvislosti soud odkazuje na již shora provedenou argumentaci k neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, která je plně přílehlavá i pro doplňkovou ochranu, a to zejména na rozhodnutí španělského Ministerstva vnitra ze dne 11. 9. 2022 (žalobce tento dokument předložil jako důkaz údajného politického pronásledování svého otce), z něhož jednoznačně vyplynulo, že otci žalobce nebyl ve Španělsku udělen azyl ani doplňková ochrana, protože ve Venezuele netrpěl žádným azylově relevantním pronásledováním či

výhrůžkami, a ani mu tam zjevně nehrozilo nebezpečí vážné újmy. Soud dále odkazuje i na rozhodnutí Policie ČR ze dne 27. 9. 2022 (k němuž se již také vyjadřoval ve shora provedeném výkladu), z něhož vyplývá povinnost žalobce opustit území členských států EU (důkaz opět předložil sám žalobce). Z obsahu rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobce přišel dobrovolně řešit na policii svou pobytovou situaci s tím, že chce vycestovat do domovského státu, přičemž současně neuvedl žádné skutečnosti, které by založily pochybnosti o tom, že mu hrozí vydáním rozhodnutí o povinnosti opustit území nebezpečí vážné újmy. Neuvedl žádnou hrozbu, která by mu hrozila v zemi původu. Chtěl se tam dobrovolně vrátit s tím, že jednoznačně uvedl, že mu tam nic nehrozí. Oba listinné podklady zpochybňují věrohodnost současných tvrzení žalobce s tím, že jsou účelově motivována, neboť si chce na území ČR legalizovat svůj další pobyt. Z výpovědi žalobce a předkládaných důkazů rovněž nevyplývá, že by otec žalobce měl nějaké významné politické aktivity. Je možné, že se zúčastnil nějakého shromáždění, ale jinak nebyl členem žádné politické strany a politický život ve vlasti nijak neorganizoval.

52. Ohledně žalobcova tvrzení, že by mohl být ve vlasti uvězněn z důvodu jeho dlouhodobého pobytu v ČR (opírá to o údajné informace z internetu) soud s odkazem na Informaci OAMP – Venezuela – bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 12. 7. 2022, uvádí, že od roku 2014 emigrovalo ze země přibližně 20 % celkového počtu obyvatel. Ústava zajišťuje svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, ale vláda tyto svobody nerespektovala. Získat cestovní pas bylo stále obtížnější a režim opakovaně zabavoval pasy novinářům, členům opozice a poslancům bez vysvětlení, když se pokoušeli opustit zemi. Jelikož žalobce se svou matkou vycestoval ze země původu bez jakéhokoli problému (na základě oficiálního cestovního dokladu, přes oficiální hraniční přechod), navíc nepatří mezi členy opozice, poslance nebo novináře, kteří jsou více sledovanými občany Venezuely, není důvod se domnívat, že by měl být žalobce po návratu do země původu zadržen a uvězněn, jak se snaží nyní tvrdit. Tvrzení žalobce není ničím doloženo a je nedůvěryhodné a nepravdivé. Zjevně ani otec žalobce, navzdory tvrzením žalobce, neměl žádné problémy politického charakteru ve Venezuele (při provozování obchodu mohl mít potíže spíše ekonomického rázu), a jednalo se tak opět o účelové nepravdivé a ničím nedoložené tvrzení.
53. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, a dále posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a též výše uvedených aktuálních informačních pramenů, nebylo možné dospět k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.
54. Ze shromážděných informačních podkladů (ale i z veřejného zpravodajství) je známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě jeho návratu do vlasti ohrozit na životě či lidské důstojnosti, tedy důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Žalobce toto ostatně ani netvrdil.

55. Na základě posouzení informací o zemi původu a též skutečností uváděných žalobcem má soud ve shodě s žalovaným za to, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 písm. d) cit. zákona).
56. Žalobce je dospělou, samostatnou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou. V ČR má sice matku a další rodinné příslušníky, avšak žije samostatně v pronajatém bytě, společnou domácnost nesdílí ani se svou přítelkyní, je svobodný, bezdětný a neuvedl žádné osoby, které by na něm byly natolik závislé (nebo on na nich), že by přerušení těchto vazeb mohlo představovat porušení mezinárodních závazků ČR (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Žalobce tedy nesplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
57. Vzhledem k uplatněným žalobním námitkám a jejich vypořádání soud ještě ke shora provedenému výkladu k podmínkám azylu i doplňkové ochrany uvádí, že jakkoliv není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení státních hranic potřeba požádat o azyl, podání žádosti o azyl po dlouholetém pobytu v ČR, přestože v dřívějším podání žádosti žalobci zjevně nic nebránilo, nasvědčuje tomu, že žalobce o azyl požádal pouze ve snaze legalizovat svůj pobyt v ČR. Dle bohaté judikatury NSS je třeba požádat o azyl co nejdříve a vždy již v první zemi, v níž má žadatel reálnou příležitost tento status obdržet a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody. To znamená, že o azyl je třeba požádat neprodleně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V případě podání žádosti o azyl s výrazným časovým odstupem po vstupu na území státu, kde může být cizinci azyl udělen, lze předpokládat, že důvody podání žádosti se již nemusí shodovat s důvody odchodu ze země původu, což může cizince z poskytnutí azylu i zcela vyloučit. K tomu NSS uvedl například v rozsudku ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Ads 119/2004 – 50, že *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v ČR za situace, kdy jiné možnosti úpravy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situace ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“* NSS dále v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, uvedl, že *„Přestože stěžovatel zřejmě byl v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů, nemohl mu být azyl udělen za situace, kdy o azyl požádal až po čtyřech letech nelegálního pobytu v ČR, nad to z důvodů odlišných, které jej z ochrany formou azylu diskvalifikovaly (zde hrozícího správního vyhoštění). O azyl je totiž nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.“* Jádrem rozsudku NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67, je to, že pokud cizinec v ČR čtyři roky nelegálně pobýval a pracoval a o azyl požádal až poté, co mu hrozilo správní vyhoštění, bylo zjevné, že důvodem samotné žádosti o azyl nebyly již obavy z pronásledování (které cizince skutečně do ČR přivedly), ale jediné snaha legalizovat svůj pobyt v ČR.
58. Na základě shora provedeného výkladu má krajský soud za to, že se žalovaný vypořádal se situací žalobce v plném rozsahu a zcela v souladu s právními předpisy. Není pravdou, že by žalovaný zlehčoval policejní atak vůči otci žalobce. Jeho únos a politické aktivity ve Venezuele, které by mohly mít dopad i na žalobce, nebyly v řízení prokázány. Žalobce také opakovaně nepravdivě tvrdil, že jeho otci byla ve Španělsku udělena mezinárodní ochrana, a protože toto žalovaný nevzal při svém rozhodování v potaz, dovozoval, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v rozporu s rozhodnutím španělského Ministerstva vnitra, a tedy i správním spisem. Jak vyplývá z výše

provedeného výkladu, otci žalobce skutečně nebyl ve Španělsku udělen azyl ani doplňková ochrana (viz výklad výše). Na základě toho k žalobcem popisované vadě řízení nemohlo dojít. Žalobce v žalobě také uvedl, že měl být vyzván opakovaně k předložení důkazů, pokud došlo k technické chybě při jejich předkládání. Ze správního spisu k uvedenému plyne, že žalobci byla skutečně poskytnuta lhůta 10 dnů na předložení svého vyjádření a navrhovaných důkazů. V této lhůtě a ani v dodatečné lhůtě až do vydání správního rozhodnutí žalobce nic nepředložil (po celou dobu správního řízení mohl navrhopvat a předkládat důkazy, a také se ve věci vyjadřovat). Žalobce ještě v žalobě připomněl, že v Informaci OAMP, Venezuela, chybí informace o násilí ze strany policie nebo bezpečnostních složek. Podle krajského soudu však v této Informaci OAMP se na mnoha místech vyskytuje text informující o násilí a násilných činech, včetně zneužívání policie a účasti na trestné činnosti (str. 5 této Informace). Vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí je v této Informaci popsán poměrně aktuální stav ve Venezuele.

59. Žalovaný podrobně zhodnotil důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, k tomu si opatřil dostatečné množství aktuálních podkladů, jenž se týkaly situace žalobce. Žalovaný provedl dokazování v dostatečném rozsahu, zabýval se všemi okolnostmi případu v souladu se zákonem a v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč nebylo možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

60. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
61. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tedy nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2024

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

